

תשפ"ב ■

תערוכת בוגרות

המסלול לאמנות במכללת תלפיות

נוף פנימי

אוצרת: שקד אביב

התערוכה התקיימה בגלריה האחרת במכללת תלפיות בחולון
בין התאריכים: ו' תמוז תשפ"ב – ד' באלול תשפ"ב, 5.7.22 – 31.8.22

תודות לכל העוסקים במלאכת האמנות ובאפשרו היצירה והתערוכה
לראש מכללת תלפיות בנימין בהגון, למנכ"ל הראל יצחקי,
לנשיא מכללת תלפיות פרופסור ישראל רוזנסון,
לראש בית הספר לחינוך הרב ד"ר משה רחימי
לראש המסלול לאמנות ד"ר מתי פישר, לרכזת המסלול לאמנות אורנה סגל,
לאחראי הסדנאות שמואל מושקוביץ, למזכירת המסלול הלנה שקני, לצוות הטכני
דביר אודסר, רפי מותחדה ואביחי מדמון ולכל צוות המרצים המקצועי
והמסור של המסלול לאמנות.

תודה מיוחדת למנחת
הפרויקט ואוצרת התערוכה:
שקד אביב

כתיבת טקסטים: סטודנטיות שנה ד' אמנות, שקד אביב, ד"ר מתי פישר
עריכה לשונית: ד"ר מתי פישר
הפקת הקטלוג: שקד אביב
עיצוב קטלוג והזמנה: אורטל פלדהיים
צילום: יגאל פרדו
ציור על כריכה קדמית: ביתיה משה
ציור על כריכה אחורית: שירה אילון
תלית עבודות: שמואל מושקוביץ

נוף פנימי

בס"ד, תמוז תשפ"ב

בוגרות יקרות,

בוגרות מכללת תלפיות במסלול לאמנות תשפ"ב עברו כברת דרך ארוכה ומשמעותית בחייהן האישיים והמקצועיים שהגיעה לסיומה עם פרויקט הגמר באמנות. במסלול לאמנות במכללת תלפיות קיבלו הסטודנטיות הכנה מצוינת והכרות עם שפה אמנותית עשירה העומדת בקדמת העשייה האמנותית, הן בתחום יצירת האמנות והן בתחום הוראתה. פרויקט הגמר הפגיש את הסטודנטיות עם הרצונות שלהן, עם היכולות הטכניות והמקצועיות שלהן ועם אילוצים וצרכים חברתיים סביב הצגת אמנות. השנה, ביצוע העבודות היה סביב הנושא של "נוף פנימי". שילוב מלים זה מהווה מטפורה הבנויה מעולמות מושגיים שונים הקשורים מצד אחד להתבוננות החוצה ומאידך להתבוננות פנימה על הגוף והנפש. מכיוון שה"פנימי", הן הנפשי והן

הגופני, אינו נגיש, יש צורך בחיבורים המאפשרים לפרוץ את גבולות הקטגוריות המוכרות ובאמצעות האמנות והדמיון לשלב מושגים וליצור דימוי חדש המאפיין את אופן הקיום הייחודי של בני אנוש כישות המשלבת חוץ ופנים. התערוכה והקטלוג מהווים הצלחה משמעותית עבור הבוגרות ומבוססים על הרציונל של המסלול לאמנות במכללת תלפיות.

בוגרות יקרות, עם הצבת התערוכה אני מאחל לכם המשך עשייה מוצלחת בכל התחומים ומתן ביטוי יצירתי לכוחות הנפש שלכם מתוך שמחה ובריאות טובה. אני מאחל שתצליחו להעניק יכולות אלו גם לתלמידים שתהיו מופקדים על חינוכם.

תודות לכל העוסקים במלאכת האמנות ובאפשרות היצירה והתערוכה: למנהל מכללת תלפיות בנימין בהגון, למנכ"ל הראל יצחקי, לצוות מורי המסלול לאמנות, לאחראי הסדנאות שמואל מושקוביץ ולצוות המנהלי והטכני, שעזרו לסטודנטיות בכל שלבי לימודיהן ותרמו להגעתן למעמד זה.

תודה מיוחדת למנחת הפרויקט ששימשה גם כאוצרת התערוכה, שקד אביב, על השקעת הזמן והמאמץ העילאי להניע כל בוגרת למיצוי מלא של יכולותיה האישיות והמקצועיות במסגרת פרויקט הגמר.

ד"ר מתי פישר,

ראש המסלול לאמנות מכללת תלפיות

כוח יחימי

סקד אביב ומתי פישר

מראות מרהיבים או סיטואציות נוף שגרתיות תוארו רבות באמנות. תפיסת הנוף יכולה הייתה להיווצר רק בד בבד עם יכולות התרחקות של האדם מהעולם, וראייתו את עצמו כעומד מנגד וצופה: בטבע, באדמה, בטופוגרפיה ובחלל. התבוננות זו קיבלה גוונים שונים בתקופה המודרנית: הרומנטיקה ראתה בנוף הגדול התגלמות של חיפוש הנשגב, האימפרסיוניזם התמקד בתפיסת הרגע בנוף באמצעות האור, ובמודרניזם הנוף שימש כנושא שבאמצעותו חיפשה התקופה את האוטונומיה האמנותית. אצל מספר אמנים מודרניים אפשר לראות התחלה של שימוש בנוף כמטפורה דווקא להתבוננות פנימה. החלק הפנימי של אדם שונה מאד מהמבט על הנוף. הפנימי אינו שקוף עבורנו ואינו נתפס מרחוק באופן אובייקטיבי אלא דווקא באופן בלתי אמצעי ובלתי ניתן להגדרה חד משמעית. אמנים כמו ואן גוך בציורים "ליל כוכבים" ואדוורד מונק "הצעקה", הכניסו ממדים אישיים לתפיסת הנוף באמצעות הפניית תשומת הלב לאופן האישי של ההבעה במקום לאובייקט הנצפה. משיכות מכחול אקספרסיביות או עולם של עיוות חלל ואובייקטים יצרו עבור אמנים אלה דלת כניסה ל"עולם הפנימי".

בוגרות המסלול לאמנות בתלפיות ניסו למצוא גם הן את הדרך לאישי ולפנימי באמצעות נופים, דמויות ועצמים המוצגים באופן שונה מהרגיל וכך מחייבים אותנו לחשוב על התרחשות אחרת שאליה הם מכוונים. המושג נוף פנימי מקבל משמעות שונה כאשר הנוף הרגיל מתחלף בעולם פנימי עשיר החושף מגוון רבדים בנפש האדם. היצירות מזמנות לנו הצצה למסע חייהן של האמניות המציגות נושאים רלוונטיים ובווערים תוך חיפוש סגנון ושפה אישיים.

רבקה אבו מחפשת את החוויה של תיקון עולם בראיית הנוף שלה. היא מחברת את העולם החסידי ואת אהדתו להתבודדות בנוף לחיפוש אחר הדרך להגביר שמחה ואור בעולם המזמן דווקא סיבות רבות לצער.

רחל הולואגר אברהם עוסקת בנוף ילדותה ובקשר הישיר של זיכרונותיה עם זהותה כיום. דימויה העצמי העכשווי מורכב מעבר ומהווה וכולל בתוכו את שם ילדותה ומוצאה. בציורה הקומפוזיציה המרכזית ויחסי הגומלין בין הדמויות מוציאים את הפרשנות מפשטה ומזכירים את הציור הסימבוליסטי המרמז על ערכים ומושגים של עולם הרוח.

שירה אילון בוחנת את הפער בין חיצונית לפנימיות באמצעות מטפורת המסכה, אך נראה שגם מדיום עצמו מתחפש. הצילומים שלה מטופלים באמצעות צבעי שמן וכך המדיום עצמו מחצין את הפערים המובנים בו: בין היותו נאמן למציאות להיותו רק רפרודוקציה, ובין העובדה כי הוא משקף את כתב יד האמן לבין היותו נשלט על ידי פרקטיקות מבחנות של צילום.

אירנה גרביניק מביעה את דעתה על המציאות באמצעות דמותה המשולבת בציורים ומהווה מעין מבט ביקורתי על עולם המתנהג באופן מוזר. באמצעות סידרת דימויים טורדי מנוחה היא משקפת עולם שלא השתנה בהרבה מאז "עגלת החציר" של הירונימוס בוש או הציורים השחורים של גויה. סגנונה הציורי האקספרסיבי משלב דמויות אנושיות וחייתיות העוסקות בפעולות שנראה בעליל

כי הנערה המוצגת אינה יכולה לקבל.

טל שפירא מדגישה את כוח השחרור שהיא מייחלת אליו הנובע מלחץ ומעומס החיים. היא מציגה דמות מסתחררת ורוקדת עד שבגולותיה מיטשטשים. נראה כי טל מעוניינת לגייס את יכולת הדימוי לחרוג מהגבולות הברורים המתווים לו על ידי התודעה המחפשת בהירות וכך לייצר דימוי עצמאי ונעדר כבלים.

ענבר פולק מזמנת בציורה את מסורת הדימויים של פסטורליה ביתית. זוהי מסורת שטופחה באמצעות ציורי הנוף במאה ה-19 ומחזירה את הצופה לדימויי ילדות שממשיכים ללוות אותו גם בבגרותו. בעבודות, התקווה לשלווה ולמציאת שלמות וזהות בבית ובמשפחה מחוזקים באמצעות צבעי המים המאפשרים את הפלגות הדמיון דווקא בחוסר ההחלטיות של הכתמים שהם יוצרים.

אביטל בורשטיין משתמשת בדימוי גלגלי השיניים כדי להחצין את הרגשתה לגבי ההשפעה של מערכות החיים על הנפש: היווצרותם של אינסוף מעברים ושינויים שגורמים מערבולת רגשית. טכניקת הצריבה משמשת גם היא כדימוי לקושי להשתחרר מהתכתיבים החברתיים.

לידור בניזרי משתמשת בדימוי הציור כחלון – אך זה אינו חלון סטנדרטי המבוסס על זוויות ישרות ומכניס את העולם הנראה למשטר פרספקטיבי קפדני. במקום זאת נראה כי זהו חלון פנימה המוליך דרך מעברים בין עולמות מושגיים שונים, שמים, עננים, צמחיה, כדי לראות את נוף גן העדן ואת השלמות המיוחלת. אך התחביר בנוסח פוטושופ אינו מאפשר לקבוע האם נוף זה מזמן פסטורליה או שהוא עוד דימוי מהונדס הכובל את האדם בתוכו.

הודיה ברקאי מכניסה את הצופה לעולם דימויים הנראה בו בזמן מוכר וגם מוזר. זהו מעין חזיון אל-ביתי (uncanny) המחזיר לתודעה זיכרונות ישנים. בידוד הזיכרונות מרצף

הקיום, עיוותים פרספקטיביים, נקודות מבט לא שגרתיות וקנה מידה קטן מעוררים גם אצל הצופה חוויות מודחקות שצפות ומעלות תובנות חדשות.

ביתיה משה עובדת על עץ מעובד העשוי שבבים. הציור בו זמנית קיים אך גם נמחק על ידי ליטוש וחוזר למקור החומרי של המצע. הדגמים הנוצרים משקפים עבור האמנית את עבודת הידיים שמחזירה ממד בלתי אמצעי ולא מתווך לאמנות. הסימן הציורי חוזר להיות עקבה של עבודת היד במגעה עם החומר ועם אופני העשייה תוך וויתור על חלק מהיעוד הייצוגי שלו.

אלה אבדורחמנוב משתמשת בציור ככלי לחיפוש המקום שלה בין חברה מסורתית לחברה מודרנית מתועשת. פערים אלו באים לידי ביטוי באמצעות חומרי היומיום – האוכל, השולחן והכיסאות. תרבות האירוח והאוכל, המהווים את אחד מהיסודות של ז'אנר ה"טבע דומם", מקבלים תפנית מפתיעה כאשר הם פוגשים את התיעוש המודרני.

אוראלי ישי עוסקת במגבלות התנועה עקב אירוע שעברה ומשתמשת בחוטי ברזל כדי לייצר לעצמה מעין שלד חיצוני בצורת שמלה. שלד זה יוצר סוגסטיה הן לשלד הפנימי השברירי המחזיק אותנו והן לתנאים התרבותיים שבהם אנו תלויים כשלד המאפשר את עצמיותנו.

רוני תמרי מציירת דמויות נשים הנראות כאילו נגזרו משבועון לענייני סגנון. אך דמויות אלה עטופות ומסוגרות באמצעות סוגי כיסויים שונים: צמחיה עבותה, דף נייר או צלליות. כמו דפני שהאל אפולו רודף אחריה וגאלתה היא רק באמצעות שינוי צורה, כך דימויי נשים אלה מחפשות את אופן הקיום שלהן. ביצירה, המבט החיצוני על דימוי הגוף מופנה דוקא פנימה באמצעות הכלאתו עם קטגוריית קיום זרה.

מסכות

שירה אילון

טכניקה: צילום מטופל

גודל: 60X90

"העולם הוא במה וכולנו שחקנים" אמר שייקספיר וצדק. במיוחד כשלוקחים בחשבון את מושג 'הפרסונה' עפ"י הפסיכואנליטיקאי קארל יונג. הפרסונה הינה הצד באישיותנו אותו אנו מראים לעולם. דגם שלנו הפועל כפי שהחברה מצפה מאיתנו. ברומא העתיקה, משמעות המילה "פרסונה" הייתה מסכות שלבשו שחקנים בתיאטרון. אכן הפרסונה מייצגת את שלל המסכות שאנו עוטים על עצמנו בחיי היום יום.

כולנו מתחזקים פרסונה מסוימת; המוכר צריך לחייך, הרופא צריך ללבוש חלוק לבן ועורך הדין צריך להראות ביטחון עצמי מופרז. הפרסונה נבנית כחלק מתהליך בריא של הפנמת ערכי החברה, אך לעיתים הופכת הפרסונה למרכזית מדי באישיותו של האדם, ואיננה מאפשרת מקום לביטוי של צדדים מורכבים יותר.

בחרתי בנושא 'המסכה' בכדי להעלות למודעות את ההשפעה שיש למדיה החברתית ולתקשורת על האופן שבו אנו מציגים את עצמנו כלפי העולם. אנו יודעים, עקרונית, שהחיים הזוהרים המוצגים בפייסבוק ובאינסטגרם אינם אמיתיים. מצד שני, החיים האמיתיים יכולים להפוך לכלי שנועד לתחזק את עמוד האינסטגרם.

מצופה מאיתנו לעטות מסכה ולשדר שהכל אידיאלי, טוב וורוד ותפקיד המסכה להסתיר את הפגמים, הקשיים והאנושיות. אך האם המסכות תורמות לנו? האם רק עטיית מסכה תזכה אותנו בחיבה והערכה? מה המחיר של שימוש במסכות ועד כמה השימוש במסכה גוזל מאיתנו אנרגיות? איפה עובר הגבול בין הפרסונה המוצגת לעולם לעצמי האמיתי? האם יתכן כי הבעיה אינה בעצם קיומה של המסכה אלא הסכנה נמצאת בהזדהות יתר איתה? האם המסכות מגבירות את תחושת הניכור והבדידות? האם המסכות מעודדות תחושה שהדשא של השכן תמיד ירוק יותר ורק אני כפרט חווה התמודדויות וקשיים? האם כשנותנים לאדם מסכה הוא דווקא ידבר אמת, או שמא הדרך לקשרים חברתיים עמוקים הכוללים בתוכם אינטימיות רגשית והזדהות חברתית מחייבים אותנו להסיר את המסכות? בעבודתי בחרתי להתייחס לשאלות הללו באמצעות צילום של מסכות כאובייקט דומם, צילום של דמות מתלבטת איזו מסכה לעטות וצילום של סיטואציות חברתיות של דמויות עוטות מסכות ולחילופין מורידות אותן.

הטכניקה בה השתמשתי הינה "צילום מטופל" - בכל אחד מן הצילומים ישנו דגם תחרה שצויר בצבע שמן, ושתפקידו להסתיר את הסביבה והרקע של הדמות כשם שהמסכה מסתירה את מי שאנחנו באמת.

"אנחנו רגילים להתחפש בפני אחרים, עד שבסוף אנו מתחפשים גם בפני עצמנו"

(פרנסואה דה לה רושפוקו)

"המלך הערום" שלי

אירנה גרבניוק

טכניקה: שמן על בד

גודל: 40x60

"המלך עירום!", צועק הילד למראה המלך הצועד בכיכר העיר כשהוא נטול לבוש. רגע קל לאחר מכן מתעשתים כל אנשי הממלכה ומצטרפים למקהלה הקוראת "המלך עירום".

חיש-קל המלך המופתע מתעשת, קולט את מצבו המביך ונעלם במהירות מהבמה. כך מעביר הסיפור של אנדרסון מסר חינוכי חשוב, בדמות מלך טיפש שמאמין לצמד חייטים שרלטנים התופרים עבורו בגדים מבד מיוחד שרק אדם חכם כמותו יוכל לראות. בזהירות ובבטחה מצטרפים לראיית הבגדים "המיוחדים" יועצי המלך ואנשי הממלכה. כל זה מתרחש כאמור עד לצעקתו של הילד, המביאה באופן דרמטי להתפוגגות השקר ולהיעלמותו. הסופר הדני הנס כריסטיאן אנדרסון ביקש בסיפור מפורסם זה להראות את הסכנה הטמונה בלחץ החברתי ובנורמות חברתיות.

אבל.. האופן שבו מסתיים סיפור הילדים הפופולארי אינו משקף את המציאות. לו היה האירוע מתרחש כיום, הילד לא יכול היה לגרום להמון לשנות את דעתו. בחיים האמיתיים, זה המבקש להתריע כי "המלך עירום" מקבל סטירת לחי מצלצלת, וננזף על טיפשותו המוחלטת וחוסר הבנתו ב'בגדים'. "כשתגדל תבין", יאמר אחד, "חסר חינוך" יוסיף שני, "בושה להורים" יאמר שלישי ורביעי יאמר בבזז "פרי באושים של אידיאולוגיה אנטי - ממלכתית", ואף יהיה מי שיזעק ויקרא להשלכתו של ה"בוגד" לכלא. הילד יאחז בלחיו הכואבת ויבקש להיבלע במהירות בתוך ההמון הזועם. בינתיים, ההמון המריע למלך יגביר את קריאות העידוד "יחי המלך ובגדיו המופלאים". כך לצערנו מתנהל הסיפור האמיתי. שקר אינו נעלם במהירות וקונפורמיות אינה מתפוגגת בקלות.

בחרתי בנושא אישי, מטריד וכואב - כפייה בחיסוני הקורונה. אני אישית נפגעת מכפייה זאת וניסיתי להעביר את רגשותיי ועמדתי בנושא דרך הציור. בתקופת הקורונה עלו בראשי מחשבות, רעיונות, משפטים, וציטוטים שונים ובחרתי לתאר את חלקם בעבודות דרך קומפוזיציות שונות, חיפוש אחר ספה אמנותית וסגנון ציור אישי.

"הולואגר"

רחל הולואגר אברהם

טכניקה: שמן על בד

גודל: 150X90

תקופה ארוכה שאני מתהלכת עם השאלה "האם יש סוף לחיפוש העצמי?" ועדיין לא מצאתי את התשובה...

ביצירתי אני מציגה את אני העכשווית, עומדת יציבה, חומלת ועוטפת, מניחה את ידיי על אני הילדה בת שמונה, הסקרנית, עם המבט התמים בעיניים. סמל האינסוף הנוצר משילוב הדמויות, מבטא את האמירה שלי שהקשר עם הילד/ה שבתוכנו הוא קשר חיוני מאוד. הולואגר הוא השם איתו נולדתי, סבי ז"ל קרא לי בשם זה. פירושו באמהרית - כל העולם. שם זה כל כך קרוב לזהותי, אפילו שאני לא משתמשת בו ביומיום, משהו בשם הזה מחזיר אותי למקור - לאני. לאני האמיתית בצורה הכי טהורה שיש.

שירא	מאחורי ההרס הלא מתוכנן,	חפשו את הילדים
את השמיים	מאחורי הרים של אגו	עשיתי לי הרגל
שאני נוגעת בהם	מאחורי חומות ילדות	לחפש ילדים
גם כשדרכי אובדת,	ודרדרים שגידלו על הכב,	בבני האדם,
גם כשנופל עכי צל,	עשיתי לי הרגל	הם יושבים
גם כשאני שוברת את הים,	לדבר אל הילדים שבבני האדם	בזוויות העיניים,
ויהיה ליבם נח להבין אותי	ולהקשיב לבקשות העמוקות שלהם	בצידי החיוך
וקל יהיה להם לסלוח לי	ועשיתי לי גם תפילה-	בגומות החן,
ולאהוב אותי,	שתמיד יחפשו בני האדם	עשיתי לי הרגל
שנעשה כולנו הרגל	את הילדה	בכל איש לראות ילד
לראות ילדים,	שבי	ובכל אישה - ילדה,
זה תחת קמטיו של זה,	שיצליחו גם הם	הם מסתתרים מאחורי
בכל שמיים	לראות את שתי צמותיי	הפנים שלהם
ובכל אדמה.	וגומת החן שבסנטר,	מאחורי ההרגלים

חלי ראובן

הגשמה

ענבר פולק

טכניקה: רישום בעט ופחם על נייר

גודל: 67X47

בעבודתי בחרתי להתייחס למה שהפך אותי למי שאני - המשפחה שלי. המשפחה היא התחלה של הכל: היא החיבוק של אמא ושל אבא, היא הקשר הראשון, היא האהבה הראשונה והיא שדה האימונים של החיים. המשפחה היא העולם של הילדה והילד, ממש כשם שהעולם משמש עבורנו, הגדולים. השנה האחרונה שבה עברתי שינויים רבים בחיי היתה חוויה עוצמתית וזאת ניתן לראות בעבודתי.

העבודות הרישומיות בגוני השחור - לבן מייצגות עבורי את מהות החיים, האהבה האמיתית והשלווה שהאדם חווה במהלך חייו. העבודה המרכזית בצבעי המים משקפת את חלומי לעתיד - את המציאות השקטה והרגועה מכל המתרחש סביב, לשבת בביתי ולהשקיף על נוף מרהיב יחד עם בעלי וילדיי.

**"ותמיד לזכור שיש פה בית
לשמור ויש אותך לחבק חזק לכבי
ותמיד לצאת לאור יש יום לעבור
כשירד הערב יש לאן לחזור
ורק לזכור תמיד לתת את הכל".**

(עידן רייכל)

ידיים טובות

ביתיה משה

טכניקה: שמן על עץ

גודל: 80x60

יד - הגפה העליונה בגוף האדם, איבר היוצא מהכתף ונמשך עד לקצות האצבעות. שליטה מתחילה בידיים פעמים רבות, ביכולת לבחור במה לגעת או מה לקחת. הידיים עבורי מבטאות את הרצון לפעול בחופשיות מבלי להיכנע לתכתיבים או לרצונות חיצוניים, וכמו שקלו מור מסכמת - "ואת עושה כמיטב, ואת בידיים הכי טובות".

או בגובה השמיים
אבל ההגה בידיים
ואת עושה כמיטב יכולתך
מלבד לקוות
ואת עושה כמיטב
ואת בידיים הכי טובות
משיטה אותך במצולות
ולאן שלא תגיעי
ולאן שכן תגיעי
זה הכי טוב שיכולת.
יעל קלו מור

את בידיים טובות
ואת כעאת מחזירה
את השליטה לידיך
בעין הבהלה
פתאום הכל נרגע
הסערה עודה מתחוללת
אך הכל נרגע
עכשיו זו את
החזרת
את ההגה לידיים
וגובה הגלים
שוב בגובה העיניים

ניגון

רבקה אבו

טכניקה: צבעי שמן ומגזרות עיתונים על בד

גודל: 80X120

תורת החסידות, שייסד הבעל שם טוב, היא המקור המעצב את השקפת עולמי. החסידות הביאה לעולם דבר חדש, כמעט מהפכני - להאיר מתוך החושך, להביא לגאולה. היא מלמדת כי בכל דבר אפשר למצוא את הטוב, אפילו מעט טוב. לעיתים אנו לא רואים זאת באותו הרגע, לפעמים צריך לחצות איזה גשר... אבל בכל רגע נתון לאדם יש יכולת בחירה במה להתמקד; בבעיה או בפתרון, בחושך או באור. פעמים רבות המציאות יכולה להיראות שלילית או סתם להיצבע באפרוריות, כמובן שראייה זו מושפעת מחדשות ששומעים או מדברים שמתרחשים. אפשר להשלים עם המציאות הזו, ואפשר גם לבחור להסתכל אחרת ומתוך כך להשפיע על מה שיתרחש הלאה, בממד הארצי ובממד הרוחני. החסידות מלמדת לבחור בטוב, לראות את הטוב, להאמין בו ולהעצים אותו. היבט נוסף ומשמעותי עבורי הוא החיבור למוזיקה. לפי תנועת החסידות, לניגון יש משמעות רבה והוא מהווה כלי לביטוי הנפש. התנועתיות שבציור מהווה מעין ניגון שמתנגן אצלי באופן תמידי, ומבטאת שאיפה להמשיך וליצור בכיוון הזה.

שחרור עצמי

טל שפירא

טכניקה: שמן על בד

גודל: 100X60

בשגרת חיי אני מאוד עמוסה לחוצה, עצבנית, לא רגועה ומנסה להספיק כמה שיותר דברים. בעבודתי החלטתי שאני מרפה ומשתחררת דרך תנועות הגוף שהמצלמה תופסת כאשר אני רוקדת ומנסה להתנתק מהמציאות. הדרך בה אני יוצרת ומשתמשת במכחול היא דרך ריפוי עבורי, במהלך העבודה אני עובדת עם המכחול באופן חופשי, אקספרסיבי, משוחרר וללא הקפדה על פרטים עד שגבולות הדימוי מטשטשים. אין חשיבות רבה לצבעוניות עבורי, התנועה והחופש הם מה שהנחו אותי ועזרו לי למקד את הצופה בתפיסת הרגעים הללו. הציור הוא כלי ביטוי עבורי העוזר לגרום הזדהות ולהרגיש את כוח השחרור מתוך קצב החיים.

רסיסים

אביטל בורשטיין

טכניקה: צריבה על עץ

העיסוק בנושא נוף פנימי הוליד בי את הרצון לחשוף סצנות מחיי שמתארות את השינויים שעברתי במהלך התואר, כמו: חתונה, הריון בגל הראשון של הקורונה, שלושה מעברי דירה, לידה ושילוב בין התואר החדש - אמא, לבין התואר האקדמי שעליו אני עומלת כבר ארבע שנים.

בעבודתי אני מציגה שמונה גלגלי שיניים מעץ שעל גביהם צרבתי את הדימויים מתוך מחשבה שהחוויות והזיכרונות הם חלק בלתי נפרד מהמסע שלי וממציאות הדורשת מאיתנו להיות כל הזמן בתנועה.

"לקחתי איתי הכל

ברחתי הכי רחוק

כדי לחזור"

(רביב כנר)

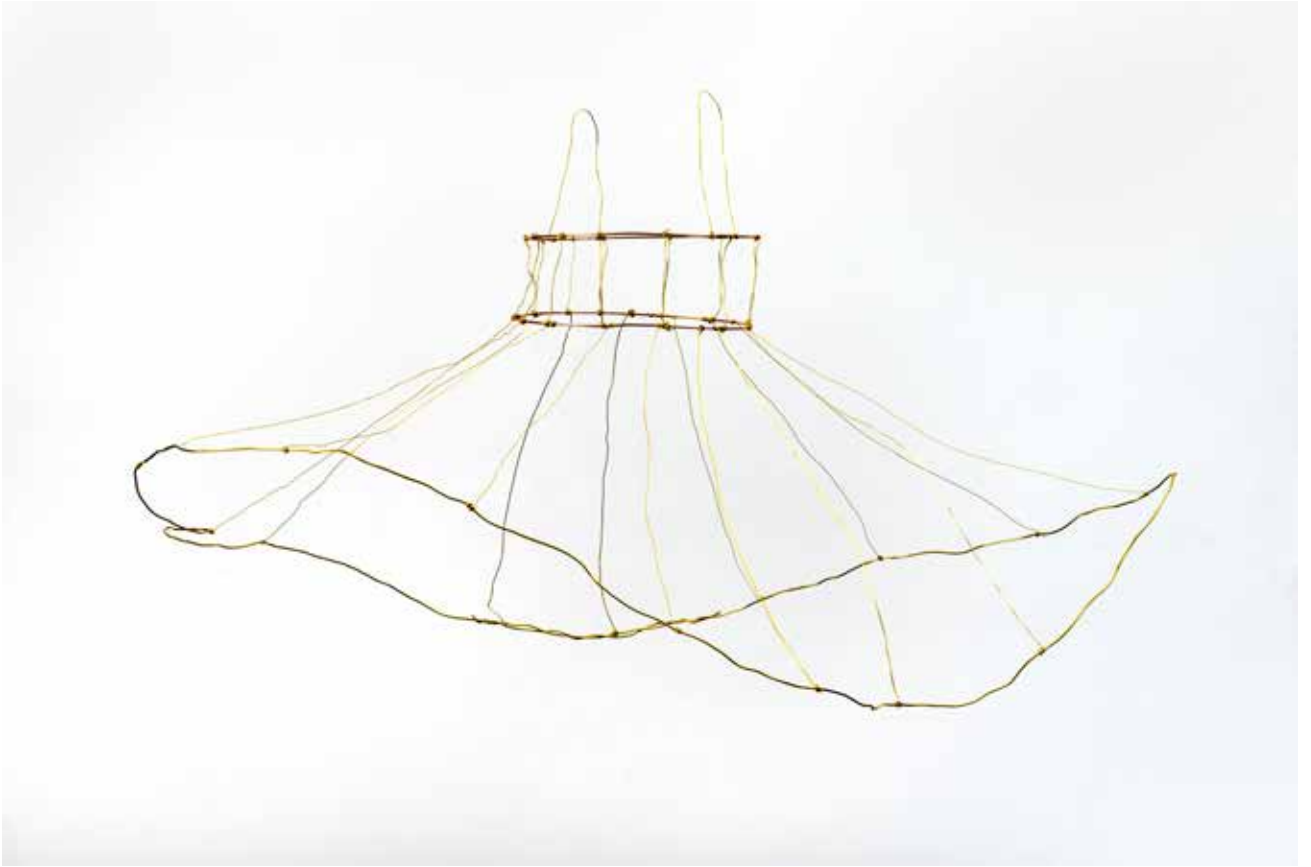

מריונטה

אוראלי ישי

טכניקה: חוטי ברזל ומסקנטייפ

היזהרי! "תתכופי נכון" "אבל איך? בחורה כמוך, כזו צעירה"
אומרים שמשברים מלווים אותנו לתקופות, יוצרים משקעים, חורטים זיכרונות. קושי או כאב,
סבל מעלף - אך בסוף זה חולף.
השראתי לקוחה מתוך זיכרון צרוף של אותם ימים נוראים, 'ימי הפריצה' - אך לא במובן
הזהר אלא פריצה של ממש, פריצת דיסק. בעצם 2 חוליות ...
מאורע זה מלווה את חיי בכל יום ויום כסיפור מתמשך, כבר כדרך חיים, ועל כך המיצבים.
כמו בובה על חוט כך אני פועלת בשגרת יומי, בין אם בפעולות הפשוטות ובין אם במורכבות.
צמרמורות נוצרות בגוף ממש כמו שנייר הדבק מייצר לכשנוגעים בו, חוטי הברזל שמשקפים
את מצבו של עמוד השדרה, העדין, הרעוע - זה שממשיך להחזיק ומעודד לניצחון. לא
להרפות.
להמשיך לבצע גם את הפעולות היותר סבוכות, אך בצורה חכמה ובריאה.
על אף המורכבות, התחושה המרה גם בכיפוף קל של הגוף - כאילו אני לובשת שמלה רחבה
המגבילה את תנועתי. גם שם צריך לנסות להיענות לאתגר ולא ליפול, להמשיך ולפעול בכל
דרך וכך לעבור על מכשול.

הסתר פנים

רוני תמרי

טכניקה: שמן על בד

גודל: 80X60

מאז שאני זוכרת את עצמי, כל המחברות שלי היו מלאות בציורי דמויות. הייתי ילדה מאוד ביישנית ולא אהבתי לדבר על עצמי יותר מידי. תמיד אהבתי את השקט והפרטיות שלי, לכן בעבודות בחרתי לעסוק בהסתרה: הדמויות מתבוננות החוצה סקרניות אבל לא רוצות להיחשף.

הסגנון המדויק והריאליסטי מעידים על הרצון שלי לראות את ה"מציאות המושלמת". ברור שאף אחד לא מושלם ולכולם יש התמודדויות אבל לדעתי לכולם יש דברים שהם מעדיפים לא לחשוף כדי שלא יהיו להם חרטות אחר כך או כדי שלא ישפטו אותם, ירחמו עליהם או יתאכזבו מהם. לא חסרות סיבות מדוע להשאיר דברים לעצמך וזה גם לא בהכרח דבר רע, אבל חייבים איזון אחרת זה כמו מחסום שאנו שמים המאפשר להכיר את עצמנו רק עד גבול מסוים.

הנשים בציור מוסתרות לא רק על ידי כיסויים, אלא גם ההבעה שלהן לא מסגירה את מה שהן באמת מרגישות או חושבות. מודל היופי הנשי מעלה סימני שאלה וביקורת: מי קובע מה זה יפה? האם כולן צריכות להיראות אותו דבר? והאם זה ישתנה בעתיד?

חיפוש אחר האושר של גן עדן

לידור הדס בנעזרי

טכניקה: טכניקה מעורבת

גודל: 150X50

כל אדם מחפש לעצמו את האושר, את השמחה, את המקום שנעים ונוח לו וממלא אותו. גם אני מתעסקת שנים בשאלה איך ומה יוביל אותי לחיי גן העדן. כל זה התחיל מטיול שבו הרגשתי שאני נמצאת בגן עדן, שבוע של נסים גלויים וצחוק, שם הבנתי שגן עדן יכול להתקיים בעולמנו. בהרגשה שלי, תמיד האמנתי שהתשובות נמצאות בספר בראשית, לדוגמא שגן העדן נמצא פה ולא רק בעננים ובשמיים. בספר מצאתי את ההוכחה לכך: בראשית פרק ב פסוקים 'עד טו', שם מוצגים גבולות גן העדן אשר ממוקם ליד ישראל. התחלתי לקרוא עשרות פעמים את הפרק, לקרוא פירושים, ללמוד ולשאול אנשים שלמדו את העומק ולנסות למצוא את סודות הספר. הציור שלי עוסק במסע אחר האושר והנישואין שהם גם חתימת הרצון להבטחה לחיים שלמים של אושר וגם אמצעי ודרך לשם. לדעתי הפיתוי הוא זה שהכניס את האדם לצרה - בציור הנחש השטני הוא המחשבות המשכנעות להיענות לפיתוי. האננס שהוא מלך הפירות, פרי אקזוטי טעים ומרענן, מבטא את הרצון, התשוקה והאגו. בין מסקנותיי מחיפושי הם ששורש האושר הוא בכך שאדם וחווה צריכים לשאוף להרמוניה ולחיפוש של הנשמה השלמה כנאמר בבראשית פרק א: "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ: זָכָר וּנְקֵבָה, בָּרָא אֹתָם". גם בעבודתי, בשורשי העץ, האדם צריך בנשמתו לחיות זכר ונקבה כיחידה למימוש האושר בצורה טהורה יותר. אני עוד בחיפושים אחר האושר והיעוד האמיתי, לכן רקע הציור מכניס אותנו לחלום שהוא השאיפה האישית והרוחנית שלי.

מקום משלי

אלה אבדורחמנוב

טכניקה: צבעי מים על נייר

גודל: 50X70

תפיסת מקומי בעולם מושפעת מרגע העלייה של משפחתי ושלי בשנת 1996 מאוזבקיסטן בהיותי בת שלוש. כבר אז חשתי בניסיון שלי ושל הקבוצה ממנה הגעתי להיטמע בחברה הישראלית.

התהליך ביצירה נבע מהניסיון שלי להעביר באופן אותנטי תחושות של ערבוב: רצון למצוא את הגשר בין שני העולמות. הדימויים ביצירה מתייחסים למוטיבים בולטים השייכים למדינה ממנה הגעתי: המאכל הבוכרי המוכר, הכלים המסורתיים והשטיח הגאומטרי.

ביחד איתם מסביב לשולחן מונחים כיסאות הפלסטיק הידועים של 'כתר'. ביצירה קיימת אווירה של ארוחה משפחתית - המדגישה עבורי את הקהילתיות בעדה אליה אני שייכת בשילוב אלמנטים ישראליים.

רגעים

הודיה ברקאי

טכניקה: שמן על בד

גודל: 25X25

העולם הפרטי שלי נוצר והתגבש מחוויות שאספתי בחיים, רגעים אלו מהווים חותמות במגוון צבעים- חותמת של כחד, של יחד, של אהבה לטבע ושל משפחה. בעבודתי בחרתי לתת מקום לרגעים החולפים בחיי מתוך רצון להרגיש אליהם קשר ולהחיותם מחדש. הפורמט הקטן והזויות הקטועות משאירים לצופה מקום לדמיון ומרמזים על מסע חיי. ההתרחשויות השונות המופיעות בכתמי הצבע מהוות הצצה לשפה וסגנון ייחודיים היוצרים יומן אישי. מרגעים אלו הלחנתי ניגון המוביל אותי בדרך שלי, ואל הניגון יתווספו עוד ועוד תווים ותיבות בהמשך הדרך.

**מכל הרגעים בזמן
למצוא אחד לאחוז בו
להגיד שהגענו
תמיד לזכור לרגע לעצור
ולהודות על מה שיש ומאיפה שבאנו.**
(עידן רייכל)

**"לקום כל בוקר
ולצאת אל החיים
ולנסות הכול לפני שייגמר
לחפש מאיפה באנו
ולחזור בסוף תמיד להתחלה
למצוא בכל דבר עוד יופי..."**

בני פנימי

© מכללת תלפיות 2022
יוטבתה 7 חולון